

Sygn. akt I C 279/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant Marta Kluczyńska

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2017 r. w Środzie Śląskiej na rozprawie

sprawy z powództwa (...)24 Sp. z o.o. z siedzibą we W.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz strony powodowej (...)24 Sp. z o.o. z siedzibą we W. kwotę 5 485,80 zł (pięć tysięcy czterysta osiemdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 15 marca 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz strony powodowej (...)24 Sp. z o.o. z siedzibą we W. kwotę 2 692 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z)

1. (...)

2. (...)

19 kwietnia 2017 r.

Sygn. akt I C 279/17

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)24 sp. z o.o. z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) SA z siedzibą w S. kwoty 5485,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 20 lutego 2016 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 3 grudnia 2015 r. nabyła od N. K. wszelkie wierzytelności w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 3 grudnia 2015 r. nr (...), w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki V. o nr rej. (...). Poszkodowana zawarła ze stroną powodową umowę najmu samochodu zastępczego V. o nr rej. (...) w okresie od 3 grudnia 2015 r. do 22 grudnia 2015r. Koszt związany z wynajmem pojazdu zastępczego wyniósł 7380 zł. Termin zapłaty upłynął w dniu 19 grudnia 2015 r., co uzasadnia żądanie odsetek liczonych od dnia 20 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty. Na podstawie decyzji z dnia 17 lutego 2016 r. strona pozwana przyznała powódce odszkodowanie w kwocie 1894,20 zł uznając tym samym roszczenia powódki co do zasady. Ostatecznym przedsądowym wezwaniem do zapłaty strona powodowa wezwała stronę pozwaną do polubownego rozwiązania sporu poprzez zapłatę należności

wynikającej z wystawionej faktury. Dochodzona pozewem kwota 5485,80zł stanowi różnicę pomiędzy rzeczywistym kosztem najmu 7380 zł, a wypłaconym stronie powodowej odszkodowaniem 1894,20 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 13 stycznia 2017 r. sygn. akt I Nc 48/17 Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Środzie Śląskiej po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) 24 sp. z o.o. siedzibą we W. nakazał stronie pozwanej (...) SA z siedzibą w S., aby zapłaciła stronie powodowej (...)42 sp. z o.o. z siedzibą we W. kwotę 5485,80 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20 lutego 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1885,75 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 1800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni od doręczenia niniejszego nakazu albo wyniosła w tym terminie sprzeciw.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana (...) SA z siedzibą w S. zaskarżając w całości nakaz zapłaty wydany przez Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym w Środzie Śląskiej z dnia 13 stycznia 2017 r. w sprawie sygn. akt I Nc 48/17 wniosła o oddalenie powództwa, a także zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów procesu. W uzasadnieniu strona pozwana potwierdziła, że dnia 3 grudnia 2015 r. miała miejsce kolizja drogowa polegająca na uszkodzeniu pojazdu marki V. nr rej. (...) zarejestrowana przez stronę pozwaną pod numerem (...). Szkoda została zgłoszona z ryzyka odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Decyzją z dnia 17 lutego 2016 r. strona pozwana przyznała powodowi odszkodowanie w zakresie wynajmu pojazdu zastępczego w wysokości 1894,20 zł brutto za 14 dni najmu pojazdu. Zdaniem strony pozwanej uszkodzony w okolicznościach sprawy nie zdecydowałby się na najem pojazdu zastępczego przez okres 20 dni, gdyby jego koszt miał pokryć ze środków własnych. Strona pozwana wskazuje, że odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego obejmuje jedynie ekonomicznie i technologicznie uzasadniony okres przestoju. Okres ten, ustala się w oparciu o podaną przez producenta pojazdu technologię naprawy, określając niezbędny czas do usunięcia uszkodzeń. Zgodnie z kosztorysem czas naprawy przedmiotowego pojazdu wynosił 4 dni, zaś strona pozwana dodatkowo przyznała odszkodowanie za 10 dni, 8 dni od rozpoczęcia najmu do dnia oględzin, 2 dni organizacyjne. Technologiczny czas naprawy w niniejszej sprawie można obliczyć na podstawie kalkulacji czasu robocizny blacharskiej 17,8 h, czasu robocizny lakierniczej 7,6 h łącznie 25,4 h. Przyjmując, że warsztat efektywnie pracuje 6,5 h dziennie, należy przyjąć, że naprawa wynosiła 4 dni. Pozwany wskazuje, że odpowiedzialność odszkodowawcza obejmuje tylko okres konieczny, niezbędny do naprawy pojazdu. Za czas naprawy nie można uznać czasu, w którym pojazd oczekuje na naprawę lub czeka na użytkownika po dokonanej naprawie. Powód żąda pokrycia kosztów najmu pojazdu za 20 dni, podczas gdy technologiczny czas naprawy trwał zaledwie niecałe 4 dni. Pozwany zarzuca, że powód nie wykazał, dlaczego naprawa trwała 20 dni, a także nie przytoczył żadnych okoliczności faktycznych, które mogły by mieć wpływ na wydłużenie czasu naprawy uszkodzonego pojazdu ponad dni uznane przez pozwaną. Strona pozwana zarzuca również, że warsztat naprawczy, jako profesjonalista nie ma obowiązku oczekiwać na akceptację kosztorysu powoda tylko niezwłocznie przystąpić do naprawy uszkodzonego pojazdu. Warsztat naprawczy jako profesjonalista powinien posiadać na stanie magazynowym części potrzebne do naprawy uszkodzonego pojazdu. Strona pozwana zarzuciła, że powód nie wykazał by pojazd uszkodzowany został naprawiony, a w takiej sytuacji najem pojazdu zastępczego jest nieuzasadniony. Dowodem potwierdzającym zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia nie może być jedynie rachunek/ faktura za wynajem pojazdu. Strona pozwana stoi również na stanowisku, że uznana przez nią stawka za najem pojazdu zastępczego w wysokości 110 zł netto jest stawką adekwatną. Ponadto umowa najmu pojazdu zastępczego między uszkodzonym, a stroną powodową zawiera udział własny w wysokości 2000 zł. W tych okolicznościach stawka w wysokości 300 zł netto za dobę jest nieuzasadniona i kategorycznie zawyżona. Z ostrożności procesowej strona pozwana zarzuca również, że zgodnie z art. 817 § 2 k.c. zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty bezspornej kwoty roszczenia w terminie trzydziestu dni od daty zgłoszenia szkody. Jeśli zaś w danej sytuacji pojawia się spór co do odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń bądź wysokości należnego odszkodowania właściwym dla spełnienia świadczenia jest termin 14 dni od chwili kiedy wyjaśnienie spornych okoliczności było możliwe. Z uwagi na brak udowodnienia zasadności najmu przez okres 29 dni oraz jego wysokości, ewentualne odsetki powinny być liczone od momentu wydania wyroku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 3 grudnia 2015 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki V. nr rej. (...) stanowiący własność N. K.. Odpowiedzialność z tytułu umowy ubezpieczenia ponosi strona pozwana, na podstawie zawartej ze sprawcą kolizji drogowej umowy ubezpieczenia OC. Poszkodowana N. K. dokonała zgłoszenia szkody w pojeździe z ubezpieczenia OC u strony pozwanej. Strona pozwana zarejestrowała zgłoszenie pod numerem (...) i przystąpiła do likwidacji szkody.

Niesporne

W dniu 3 grudnia 2015 roku N. K. wynajęła od (...)24 sp. z o.o. z siedzibą we W. samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) zakwalifikowany zgodnie z regulaminem do klasy E na okres od 3 grudnia 2015 roku do dnia określonego w załączniku nr 2 do umowy. Opłata za wypożyczenie samochodu miała wynosić 300 zł netto za dobę. Najemca w momencie wydania pojazdu nie był zobowiązany do wpłaty kaucji ani uiszczenia należności z góry. Pojazd został zwrócony dnia 22 grudnia 2015 r.

Dowód: umowa najmu samochodu z dnia 3 grudnia 2015 roku wraz z załącznikami k. 16-21

(...) 24 sp. z o.o. z siedzibą we W. wystawiła dnia 12 lutego 2016 roku fakturę VAT nr (...) za wynajem pojazdu zastępczego V. (...) nr rej. (...) w okresie od 3 grudnia 2015 r. do dnia 22 grudnia 2015 r. na kwotę 7380 zł (20 dni x 300 zł plus Vat) z terminem płatności do dnia 19 lutego 2016 roku.

Dowód: faktura VAT numer (...) k. 22

Umową z dnia 3 grudnia 2015 r. (...)24 sp. z o.o. siedzibą we W. nabyła od poszkodowanej N. K. wierzytelności jakie przysługiwały poszkodowanej od (...) SA oraz od sprawcy szkody w związku ze szkodą komunikacyjną numer (...) z dnia 3 grudnia 2015 r., w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a dotyczące wynajmu samochodu zastępczego. W umowie cesji poszkodowana oświadczyła, że pojazd zastępczy był jej niezbędny i nie miała możliwości korzystania z innego pojazdu zastępczego.

Dowód: umowa przeniesienia wierzytelności nr (...) z dnia 3 grudnia 2015 k. 13-14

Pismem z dnia 22 grudnia 2015 r. poszkodowana powiadomiła (...) SA z siedzibą w S. o przeniesieniu wierzytelności w związku ze szkodą komunikacyjną numer (...) z dnia 3 grudnia 2015 r., w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Dowód: powiadomienie dłużnika o przeniesieniu wierzytelności k. 15

Strona pozwana w dniu 17 lutego 2016 r. wydała decyzję o przyznaniu odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 1894,20 zł w oparciu o fakturę Vat nr (...). Strona pozwana zweryfikowała okres najmu wynikający z faktury z 20 dni do 14 dni (8 dni oczekiwania na oględziny pojazdu poszkodowanego, 4 dni technologicznego czasu naprawy, 2 dni organizacyjne związane z dostarczeniem pojazdu do serwisu i jego odebraniem po zakończonej naprawie) oraz ustaliła dzienną stawkę najmu pojazdu na poziomie 110 zł netto, zamiast 300 zł netto za dobę. Powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty pozostałej kwoty, jednakże wezwanie pozostało bez odpowiedzi.

Dowody: decyzja strony pozwanej z dnia 17 lutego 2016 r k. 23-24

ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania k. 25- 27

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w przeważającej części.

Bezspornym było, że w dniu 3 grudnia 2015 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki V. nr rej. (...) stanowiący własność N. K., a odpowiedzialność z tytułu umowy ubezpieczenia ponosi

strona pozwana, na podstawie zawartej ze sprawcą kolizji drogowej umowy ubezpieczenia OC. Niesporna była także kwestia legitymacji czynnej powoda. Poza sporem pozostawała także treść umowy najmu pojazdu zastępczego, oraz konieczność korzystania przez poszkodowaną z pojazdu zastępczego. Sporna pozostawała wysokość odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego wynikająca z zastosowanej dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego oraz długość okresu najmu uzasadniona okresem likwidacji szkody. Powód dla wykazania zasadności żądania zaoferował dowód z dokumentów w postaci umowy najmu pojazdu oraz faktury VAT z dnia (...).

Zgodnie z art. 822 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz, której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu.

Przy ustalaniu przesłanek odpowiedzialności gwarancyjnej zakładu ubezpieczeń koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSP 2002, z. 7-8, poz. 103, czy uchwałę z dnia 21 marca 2003 r., III CZP 6/03, OSNC 2004, z. 1, poz. 4). Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, która oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego, czy też, niekiedy, zasad nauki oraz na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. np. uzasadnienia wyroku z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl. czy wyroku z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl., wyrok z dnia 8 września 2004 r., IV CK 672/03). W uchwale z dnia 17 listopada 2011r. Sąd Najwyższy wskazał, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (uchwała Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). Według tego poglądu, utrata możliwości korzystania z pojazdu stanowi negatywne następstwo majątkowe, a wydatki, które służą ograniczeniu (wyłączeniu) tego negatywnego następstwa należy kwalifikować jako szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela wynikającej z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym znaczenie dwóch kryteriów – celowości wydatków oraz ich ekonomicznego uzasadnienia. Podobne stanowisko zostało wyrażone w uchwale z dnia 22 listopada 2013 r. (III CZP 76/13, Biul.SN 2013/11/13-14), w której Sąd Najwyższy wskazał, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita).

Wydatkiem niezbędnym i celowym jest wydatek poniesiony na korzystanie z innego pojazdu w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swojego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Wydatki ekonomicznie uzasadnione to wydatki na najem pojazdu zasadniczo o podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego lub zniszczonego, poniesione w oparciu o stawki czynszu najmu, które obowiązują na danym rynku lokalnym (ceny rynkowe za tego typu usługi) i w czasie naprawy pojazdu mechanicznego lub do czasu nabycia nowego pojazdu (w przypadku szkody całkowitej). Wydatki te powstają w następstwie zdarzenia szkodzącego, które nie powstałyby bez tego zdarzenia, prowadzące do powypadkowego zmniejszenia majątku poszkodowanego, czyli straty (art. 361

§ 2 k.c.). Stratą w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. są więc objęte także te wydatki, które służą ograniczeniu lub zapobieżeniu negatywnym następstwom majątkowym doznanym przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia (zniszczenia) pojazdu. Negatywnym następstwem majątkowym jest tu utrata możliwości korzystania z rzeczy, a więc utrata uprawnienia stanowiącego atrybut prawa własności.

Niekwestionowanym w orzecznictwie sądów powszechnych jest, iż poszkodowanemu przysługuje wybór podmiotu oferującego pojazdy zastępcze, tak samo, jak przysługuje mu wybór warsztatu naprawczego, któremu powierzy naprawę uszkodzonego pojazdu. Wybierając jeden z wielu funkcjonujących na rynku takich podmiotów, poszkodowany może się kierować m.in. jego fachowością, rzetelnością i poziomem świadczonych usług. Kosztami „ekonomicznie uzasadnionymi”, do których zwrotu obowiązany jest ubezpieczyciel, są zatem koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego podmiot oferujący pojazdy zastępcze, pod warunkiem, że nie są rażąco zawyżone. Nie ma więc znaczenia fakt, gdy ceny najmu odbiegają od cen przeciętnych dla tej kategorii usług na rynku, pod warunkiem, że nie jest to różnica rażąca. Z powodu samego faktu istnienia na rynku tańszej oferty nie można poszkodowanemu czynić zarzutu, że z takiej nie skorzystał i zmniejszać należnego odszkodowania. Jedynie rażąca dysproporcja kosztów w tym zakresie rodziłaby celowość ich obniżenia. Tylko więc w przypadku wykazania przez zakład ubezpieczeń nielojalnego postępowania, naruszającego obowiązujące wierzytela, na podstawie art. 354 k.c., wymogi współpracy z dłużnikiem przy wykonywaniu zobowiązania, można postawić zarzut powiększenia rozmiarów szkody przez wybranie oferty wyższej niż ceny obowiązujące na danym rynku lokalnym i stosowną weryfikację odszkodowania (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 25 kwietnia 2002 r., I CKN 1466/99, LEX nr 55243). Stanowisko takie wyraził wielokrotnie Sąd Okręgowy we Wrocławiu m. in w wyroku z dnia 25 maja 2016 r. II Ca 1885/15, wyroku z dnia 7 kwietnia 2015 r. II ca 1767/14, wyroku z dnia 16 marca 2016 r. II Ca 1420/15.

Okolicznością istotną dla rozstrzygnięcia sprawy nie jest ustalenie przeciętnych stawek obowiązujących na rynku lokalnym, do czego zresztą nie są wymagane wiadomości specjalne, lecz ustalenie, czy stawki najmu zastosowane przez powoda są rażąco wygórowane, nierynkowe; na taką zaś okoliczność wnioski nie zostały zgłoszone. Wskazać należy, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.), zatem to na stronie pozwanej (a nie na powodzie) spoczywał ciężar wykazania podnoszonych przez nią twierdzeń, że określona w umowie najmu i fakturze stawka dobowa najmu jest rażąco zawyżona. To ubezpieczyciel podnoszący określony zarzut przeciwko roszczeniu winien był wykazać swoje racje, czego nie uczynił. Właściwych bowiem dowodów potwierdzających takie zarzuty strona pozwana nie zaoferowała. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii biegłego, gdy dla miarodajnej oceny okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy niezbędne jest uzyskanie wiadomości specjalnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2014 r. I UK 22/14 LEX nr 1545137). Takimi są wiadomości wykraczające poza zakres wiadomości i doświadczenia życiowego ogółu osób inteligentnych i ogólnie wykształconych. Kwestia ustalenia stawki najmu pojazdu zastępczego nie mieści się w kategorii wiadomości specjalnych. Wiedza w zakresie wysokości stawek najmu pojazdów jest ogólnie dostępna w różnego rodzaju reklamach, cennikach i innych źródłach informacji uzyskanych od firm zajmujących się wynajmowaniem samochodów, a zrozumienie i interpretacja zaczerpniętych z nich informacji nie nastęrczają trudności.

Strona pozwana dokonując weryfikacji długości okres najmu wynikającego z faktury Vat z 20 dni do 14 dni wskazała, że na okres ten składa się 8 dni oczekiwania na oględziny pojazdu poszkodowanego, 4 dni technologicznego czasu naprawy, 2 dni organizacyjne związane z dostarczeniem pojazdu do serwisu i jego odebraniem po zakończonej naprawie. Strona pozwana nie przedstawiła jednak żadnych dowodów pozwalających się odnieść do przedstawionych twierdzeń. Strona pozwana w sprzeczności od nakazu zapłaty wносиła o oddalenie dowodu z akt szkody zupełnie pomijając fakt, że to na niej ciąży obowiązek przedstawienia okoliczności i dowodów niweczających żądanie powoda. Zauważyć również należy, że ustalenie, jakie skutki pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze zderzeniem szkodzącym następuje przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego oraz - niekiedy - zasad nauki, a także na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, "Izba Cywilna" 2002, nr 12, s. 40 oraz z dnia 8 września 2004 r., IV CK 672/03, niepubl.). W świetle zasad doświadczenia życiowego

naprawa uszkodzonego pojazdu wymaga podjęcia szeregu czynności organizacyjnych przy uwzględnieniu obowiązku poszkodowanego podejmowania czynności zmierzających do zapobieżenia zwiększaniu rozmiaru szkody. Ustalenie czasu niezbędnego na naprawę uszkodzonego pojazdu nie może być ograniczony do czasu technologicznej naprawy pojazdu. Technologiczny czas naprawy jest wyliczany teoretycznie i nie uwzględnia wielu istotnych czynników takich jak czas oczekiwania na oględziny pojazdu przez przedstawiciela zakładu ubezpieczeń, przesłania kosztorysu przez zakład ubezpieczeń, oczekiwania w kolejce pojazdów do naprawy, zamówienia i dostarczenia części niezbędnych do naprawy pojazdu, ograniczonych zasobów ludzkich warsztatu, dni wolnych od pracy). Miarodajnym jest zatem ustalenie rzeczywistego czasu w jakim poszkodowany pozbawiony był pojazdu (własnego) na skutek zaistniałej szkody (art. 361 k.c.). Dodatkowo zauważyć należy wbrew twierdzeniem strony pozwanej, że umowa najmu pojazdu zastępczego nie przewidywała udziału własnego poszkodowanego w kosztach najmu pojazdu.

Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że zasadne było domaganie się przez powoda przyznania na jego rzecz odszkodowania w związku z najmem pojazdu zastępczego za okres 20 dni przy zastosowaniu stawki dobowej najmu w kwocie 300 zł netto, a więc kwoty łącznej 7380,00 zł brutto (20 dni x 300 zł powiększone o należny podatek Vat). Po obniżeniu tejże kwoty o kwotę już wypłaconą w postępowaniu likwidacyjnym 1894,20 zł na rzecz powoda podlegała zasądzeniu dalsza kwota 5485,80 zł, o czym orzeczono w pkt I sentencji wyroku.

Orzeczenie w zakresie odsetek od dochodzonej należności głównej znalazło oparcie w treści art. 481 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Powód niezasadnie żądał odsetek ustawowych od dnia 20 lutego 2016 r. w sytuacji gdy faktura Vat nr (...) r. została wystawiona dnia 12 lutego 2016 r. Przyjąć zatem należało, że skoro zakład ubezpieczeń ma 30 dniowy termin na likwidację szkody z tego tytułu to odsetki należało liczyć dopiero od dnia 15 marca 2016 r. Mając na uwadze powołane wyżej przepisy, Sąd uznał roszczenie powoda w zakresie odsetek za uzasadnione za okres od dnia 15 marca 2016 r do dnia zapłaty, oddalając żądanie zasądzenia odsetek za okres od dnia 20 lutego 2016 r. do dnia 14 marca 2016 r. o czym orzeczono w pkt. II sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu wynika z art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. W myśl zaś art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych koszty sądowe obejmują opłaty oraz wydatki. Do niezbędnych i celowych kosztów procesu poniesionych przez powoda należało zaliczyć opłatę od pozwu w kwocie 275 zł., koszty zastępstwa procesowego profesjonalnego pełnomocnika 2.400 zł. oraz poniesionej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego wynika z § 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (.Dz. U. z 5 listopada 2015 r. poz 1800).

3/ kal. 14 dni